

هو العليم

حقیقت علم نور است

شرح حدیث عنوان بصری - علم و معرفت - جلسہ

۲۰

بیانات

حضرت آیت الله حاج سید محمد محسن حسینی

طهرانی

قدس الله سره

أعوذُ بالله من الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَ الصَّلَاةُ وَ السَّلَامُ عَلَى أَشْرَفِ

الْمُرْسَلِينَ

وَ خَاتَمِ النَّبِيِّينَ أَبِي الْقَاسِمِ مُحَمَّدٍ وَ عَلَى آلِهِ الطَّيِّبِينَ

الطَّاهِرِينَ

وَ اللَّعْنَةُ عَلَى أَعْدَائِهِمْ أَجْمَعِينَ

فَقَالَ: يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ! لَيْسَ الْعِلْمُ بِالتَّعَلُّمِ، إِنَّمَا هُوَ نُورٌ

يَقَعُ فِي قَلْبٍ مَنْ يَرِيدُ اللَّهُ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى أَنْ يَهْدِيَهُ. فَإِنْ

أَرَدْتَ الْعِلْمَ فَاطْلُبْ أَوَّلًا فِي نَفْسِكَ حَقِيقَةَ الْعُبُودِيَّةِ وَ

اطْلُبِ الْعِلْمَ بِاسْتِعْمَالِهِ وَ اسْتَفْهِمِ اللَّهَ يَفْهِمَكَ.

امام صادق عليه السلام به «عنوان بصرى»

مى فرمايند:

ای اباعبداللّه! کنیه او اباعبداللّه بود علم به

فراگیرى و یادگرفتن نیست، علم نورى است که واقع

مى شود در قلب کسی که خدا بخواهد او را هدايت

کند. اگر دنبال علم و نور هستی اولاً در نفس خود حقیقت عبودیت را جستجو کن و خودت را در مرتبه عبودیت و مقام عبد قرار بده و سپس علمی را طلب کن که آن علم را همیشه استعمال کنی. از خدا همیشه طلب فهم کن، خدا هم به تو می‌فهماند و اگر از غیر خدا طلب فهم کردی از فهم خبری نیست.^۱

حال اگر خدا نخواهد کسی را هدایت کند پس او نور ندارد؛ خدا نور و مولد علم است، ولی کسی که در مقام هدایت نیست هرکسی می‌خواهد باشد آنچه در قلب او است و از او تراوش می‌کند ظلمت است. اگر اسم خدا یا امام زمان را بیاورد این خدا و امام زمان ظلمت است. اگر پیغمبر و علی بگویند، این پیغمبر و علی نیست، بلکه ابوبکر و معاویه است؛ چون آن علی، علی است که از او نور تراوش کند و منتشر شود. اگر از علی ظلمت منتشر شود، آن دیگر علی نیست؛ علی نورانی، علی بن ابی طالب است. علی غیر نورانی معاویه، عمروعاص، یزید و افراد

---

^۱ واقعاً می‌توانم بگویم این عبارتهای امام صادق علیه‌السلام اعجاز است. یعنی این عبارات را کسی غیر از امام علیه‌السلام نمی‌تواند بیان کند. ببینید حضرت چطور این کلمات را ترکیب می‌کند!

ظلمانی هستند. افرادی که فقط اسمشان علی است که علی نمی شوند.

در فقره اوّل، امام صادق می فرماید: «علم با فراگیری نیست.» برخلاف تصور ما که خیال می کنیم علم مقدماتی لازم دارد و انسان باید برای تحصیل علم در هر فنّ و مهنه‌ای، به مدرسه و مکتب و نزد استاد برود، در اینجا حضرت، علم را جدای از تعلّم می داند. عبارات بسیاری در آیات قرآن و احادیث داریم که مردم را به علم ترغیب می کند و به طور کلی سعادت را در علم و یقین قرار می دهد.^۱ در مکتب

---

^۱ رجوع شود به "الکافی، ج ۱، ص ۳۰-۷۱ (باب فضل العلم)".

نهج البلاغه (عبده)، ج ۲، ص ۴۴: فَإِنَّ الْعَامِلَ بِغَيْرِ عِلْمٍ كَالسَّائِرِ عَلَى غَيْرِ طَرِيقٍ فَلَا يَزِيدُهُ إِلَّا بُعْدًا مِنْ حَاجَتِهِ وَالْعَامِلُ بِالْعِلْمِ كَالسَّائِرِ عَلَى الطَّرِيقِ الْوَاضِحِ.

تصنيف غرر الحكم و درر الكلم، ص ۶۱: الْعَمَلُ بِلَا عِلْمٍ [بِغَيْرِ عِلْمٍ] ضَلَالٌ؛ لَنْ يَصْنَعُوا الْعَمَلَ حَتَّى يَصِحَّ الْعِلْمُ؛ لَنْ يَزُكُوا الْعَمَلَ حَتَّى يَقَارَنَهُ الْعِلْمُ؛ لَا خَيْرَ فِي الْعَمَلِ بِلَا عِلْمٍ؛ لَا خَيْرَ فِي الْعَمَلِ إِلَّا مَعَ الْعِلْمِ؛ قَدَّرْتُمْ أَفْطَعَ وَفَكَّرْتُمْ أَنْطَقُوا وَتَيَّبَنْتُمْ أَعْمَلُوا.

الکافی، ج ۷، ص ۴۰۷: عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ

السَّلَامُ قَالَ: الْقُضَاءُ أَرْبَعَةٌ ثَلَاثَةٌ فِي النَّارِ وَوَاحِدٌ فِي الْجَنَّةِ رَجُلٌ قَضَى بِجَوْرِ وَهُوَ يَعْلَمُ فَهُوَ فِي النَّارِ وَ

اسلام عبارات «بیا و بعد بین!» و «فعلاً بیا، بعد می بینی» راه و جایی ندارد.

یکی از دوستان سؤالی را مطرح کردند، در جواب گفتم: در حالات حسن صبح می خواندم ایشان خیلی فرد زیرکی بود و با ترفندهایی مردم را به دور خودش جمع کرده بود، البته بعضی کارهایش هم واقعیت داشت روزی سوار کشتی بود که طوفان شد. به عرشه آمد و رو به مردم گفت: خاطر همه شما جمع باشد، به من الهام شده این کشتی به سلامت به ساحل می رسد. رفیق و محرم سرّی داشت، گفت: من که تو را می شناسم، این فریب و دغل و کلک برای چیست؟

رَجُلٌ قَضَى بِجَوْرِ وَ هُوَ لَا يَعْلَمُ فَهُوَ فِي النَّارِ وَ رَجُلٌ قَضَى بِالْحَقِّ وَ هُوَ لَا يَعْلَمُ فَهُوَ فِي النَّارِ وَ رَجُلٌ قَضَى بِالْحَقِّ وَ هُوَ يَعْلَمُ فَهُوَ فِي الْجَنَّةِ؛ ج ۱، ص ۴۴: عَنِ ابْنِ فَضَّالٍ عَمَّنْ رَوَاهُ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ وَ سَلَّمَ: مَنْ عَمِلَ عَلَى غَيْرِ عِلْمٍ كَانَ مَا يَفْسِدُ أَكْثَرَ مِمَّا يَصْلِحُ.

گفت: از دو حال خارج نیست؛ اگر همه زنده به ساحل رسیدیم همه مرید من می‌شوند و می‌فهمند الهام بوده است، اگر هم همه با هم مردیم و به ساحل نرسیدیم کسی نیست جلوی من را بگیرد و از من بازخواست کند.

در مرام و مکتب درویشی و صوفیانه از این مطالب «آقا بیا بعد می‌بینی، فعلاً اینجا سرت را بالا نکن، اینجا نباید حرف زد، بنده چه دعوی کند حکم خداوند راست!» و امثال ذلک از این ترهات و مطالب گول‌زننده و تعابیر فریبنده خیلی زیاد است.

ولی پیغمبر هیچ‌وقت مردم را فریب نداد. امیرالمؤمنین هیچ‌وقت مردم را گول نزد. همیشه می‌گفتند مکتب و مرام ما نقد است. این کار را انجام بدهید، نتیجه‌اش را هم خودتان خواهید دید. در قرآن کریم، جهنم و بهشت نقد است، نسیه نیست.^۱

---

^۱ از جمله آیاتی که دلالت بر تحقق بالفعل بهشت و جهنم و مشاهده آنها در دنیا می‌کند آیات ذیل می‌باشد:

سوره عنکبوت (۲۹)، آیه ۵۴: ﴿سَتَعَجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ﴾

سوره تکوین (۱۰۲)، آیات ۵ و ۶ ﴿كَلَّا لَوْ تَعْلَمُونَ

شب عاشورا امام حسین علیه السلام به عمر سعد فرمودند: بیا نزد من، من بهشت را برای تو تضمین می‌کنم. این بخت برگشته می‌گوید: بهشت تو نسیه است ولی حکومت ری نقد است. حضرت نفرین کردند امیدوارم که به حکومت ری نرسی و در فراشت تو را به قتل برسانند.^۱

در حالی که این احمق نمی‌داند اصلاً نیاز نیست حضرت به او بگویند من بهشت را برای تو تضمین می‌کنم، خود امام حسین که نقد جلوی او نشسته است. آدم نادان! تمام هشت مرتبه بهشت سر مویی از موها و یا ناخن امام حسین هم نمی‌شود. منتها

عِلْمَ الْيَقِينِ * لَتَرَوُنَّ الْجَحِيمَ ﴿۳۶﴾ سوره یس (۳۶)، آیه ۱۳: ﴿۱۳﴾ وَ اضْرِبْ لَهُمْ مَثَلًا أَصْحَابَ الْقَرْيَةِ إِذْ جَاءَهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿۱۳﴾

سوره نوح (۷۱)، آیه ۲۱: ﴿۲۱﴾ قَالَ نُوحٌ رَبِّ إِنِّهِمْ عَصَوْتَنِي وَ اتَّبَعُوا مَنْ لَمْ يَزِدْهُ مَالَهُ وَ وَكَلَّهُ إِلَّا خَسَارًا ﴿۲۱﴾

جهت اطلاع بیشتر راجع به تحقق بالفعل بهشت و دوزخ در دنیا به "معاد شناسی، ج ۱۰، ص ۸۷-۱۰۰؛ مهرتابان، ص ۳۵۸" رجوع شود.

^۱ مقتل الحسین علیه السلام (للخوارزمی)، ج ۱، ص ۳۴۷-۳۴۸؛ الفتوح، ج ۵، ص ۹۲-۹۳؛ مدینه معجز الأئمة الإثنی عشر، ج ۳، ص ۴۸۱-۴۸۲.

حضرت نمی خواهد به خود نسبت دهد و به خود بگیرد. حضرت می فرماید: از من آدم صادق الوعدتر سراغ نداری، بیا من بهشت را برایت تضمین می کنم؛ معلوم است وقتی امام حسین یا جدش پیغمبر این طور بفرمایند، کدام مَلک جرئت دارد در قبال حضرت عرض اندام کند. آیا به حکومت ری رسید؟ امام حسین و بهشت او نقد است و خودش هم شب عاشورا به همه نشان داد و هرکسی مراتب خود را دید.^۱

اما این بیچاره بخت برگشته به وعده ابن زیاد شراب خوار، غره شد و بعد از عاشورا وقتی نزد ابن زیاد رفت، ابن زیاد به او گفت صورت حکم حکومت ری را که برای تو نوشته بودم به من بده، گرفت و پاره کرد؛^۲ عمر سعد هم دیوانه شد. بعد از آن داخل خانه می شد نمی توانست طاقت بیاورد، بیرون می آمد، کارش همین بود. بعد هم در زمان

---

^۱ الخرائج، ج ۲، ص ۸۴۷-۸۴۸.

^۲ الکامل، ج ۴، ص ۹۳؛ مقتل الحسين عليه السلام (لأبو مخنف الأزدي)، ص ۲۳۶، پاورقی.

انقلاب، مختار در همان فراش او را کشت.^۱ کدام نقد بود، کدام بهشت بود؟

خدا که به این راحتی عقل را در اختیار انسان قرار داده، چرا از آن درست استفاده نکند؟ حساب دو، دو تا چهار تاست، به لشکر امام حسین نگاه کند و ببیند چه کسانی هستند، به لشکر یزید هم نگاه کند و ببیند چه کسانی هستند، هر دو طرف را ببیند. شب عاشورا آنها شُرب خمر می‌کردند، اینها نماز شب می‌خواندند. به خاطر دیدن این مسائل از دو طرف بود که بعضی از افراد شب عاشورا به امام حسین ملحق شدند؛^۲ یعنی دیدند پیروان فردی که ادّعی خلافت دارد شرب خمر می‌کنند و می‌خواهند پسر پیغمبر را بکشند و آن طرف صدای قرآن و نماز و مناجات است! اگر هیچ چیز را هم نبیند همین را که می‌بیند؛ خدا نکند قضایا برای انسان برگردد، آن وقت انسان حق را باطل و باطل را حق می‌بیند. اگر دقّت کنیم به این نکته می‌رسیم!

---

^۱ الأمالی (للطوسی)، ص ۲۴۳؛ الأخبار الطوال، ص ۳۰۱.

^۲ مشیر الأحزان، ص ۵۲؛ اللهوف، ص ۵۷.

در مکتب اسلام و تشیع هر جا صحبت از این است که علم و عقل کنار برود و ظن و تخمین جای آن بیاید، بدانید آنجا باطل است و هیچ شک و شبهه‌ای در خلاف بودن آنجا وجود ندارد. مکتب امام صادق مکتب علم و یقین است.

زمانی راجع به قضیه‌ای با شخصی صحبت می‌کردم؛ به او گفتم: جواب این قضیه چیست؟
گفت: شاید مسئله این طور باشد!

گفتم: من از شما «شاید» نخواستم، گفتم جواب چیست؟ شاید و احتمال را که خودم هم بلد هستم، جواب سؤال من «ممکن است، شاید، احتمال دارد» نیست. به من بگو جواب حرف شما به این دلیل این است. آیات و روایات را ببینید، در مکتب امام صادق علیه‌السلام «شاید، محتملاً، ممکن است» نداریم!

در آیات قرآن می‌بینیم که نقطه ضعف در حرکت اجتماعی مردم را متابعت از ظن می‌داند. (وَمَا يَتَّبِعُ أَكْثَرُهُمْ إِلَّا ظَنًّا إِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ)؛^۱ متابعت اکثر مردم از ظن است نه

---

^۱ سوره یونس (۱۰) آیه ۳۶.

اینکه ظنّ در بعضی موارد کفایت از حق می‌کند،
اصلاً در هیچ مرحله‌ای و به‌هیچ وجهی، ظنّ متابعت
و دنباله‌روی از حق نمی‌کند، به حق نمی‌رسد و
بی‌نیاز نمی‌کند.

نود و نه درصد بدبختی‌ها، مسائل، خلاف‌ها،
تشویش‌ها و فجایعی که در دنیا اتفاق می‌افتد، بر
اساس ظنّ است. شما در طرز تفکر، صحبت و
رفتارها چند درصد کار اشخاص را بر اساس علم
ارزیابی می‌کنید؟ فلانی با فلان کس قهر کرده چون
فلان مطلب را به او گفته، ولی وقتی تحقیق می‌شود
اصلاً چنین چیزی نبوده است؛ بعد بر این اساس
اختلافات و جدایی‌ها شکل می‌گیرد، درحالی‌که
مطلب، چیزی بوده و چیز دیگری برداشت کرده‌اند.
تمام مسائلی که بشریت در دنیای امروز به آن
مبتلاست به‌خاطر این است که این اصل مهم انسانی،
فطری، عقلائی و اسلامی را رعایت نمی‌کند. حرفی
را از شخصی می‌شنود، اما نصف آن را نمی‌شنود،
بعد می‌گوید به من اهانت کرده است. حرفی از
شخصی می‌شنود منظور او را نمی‌فهمد، حمل بر

مسئله خلاف می‌کند، پس اهانت می‌کند.

بنده چندی پیش مسئله‌ای را مطرح کرده بودم که منظورم مطلب دیگری بود؛ از قول من به شخصی که در یکی از شهرستان‌های دور است گفتند آقا این قضیه را راجع به شما گفته است!

اصلاً شما از من شنیدید که راجع به این شخص چنین حرفی بزنم؟ ببینید! خود ما هم به این قضایا مبتلا هستیم، سراغ مردم نرویم. من مطلبی را نقل می‌کنم، شما مطلبی را نقل می‌کنید، اسم شخص خاصی را نمی‌خواهم بیاورم، بعد مخاطب بر اساس ذهنیات و بعضی قرائن تشخیص می‌دهد، منظور فلان آقا است، و بعد نقل می‌کند. شما که نشنیدی! اگر آن آقا می‌خواست خودش می‌گفت، چرا تهمت می‌زنی؟ تهمت حرام است. بعد هم اسم خودمان را سالک می‌گذاریم.

تمام اختلافات و نابسامانی‌های جوامع بشری، جوامع شیعه و جمع خودمان فعلاً به مردم کار نداریم به خاطر پیروی از ظنّ است. مرور کنیم و ببینیم ما چند درصد از بنای حیات اجتماعی و شخصی خودمان را بر علم و چند درصد را بر ظنّ و تخمین،

می‌گذاریم.

معنی مراقبه‌ای که مرحوم آقا و بزرگان سیر و سلوک همیشه به دوستان و تلامذه خود توصیه می‌کردند، این است که در کارهای روزمره عبرت بگیریم. مراقبه این است که فرض کنید خدا کامپیوتری در وجود شما گذاشته و کارها و صحبت‌هایی را که از صبح تا شب انجام می‌دهید، در پرونده و نواری ضبط می‌کند. شب موقع خواب این نوار را باز کنید و کارهای خود را از قبل اذان صبح که برای نماز بلند می‌شوید و با زن و بچه‌ها حرف می‌زنید، در ارتباط با آنها چه برداشتی دارید، در ارتباط با شریک چه چیزهایی گفتید، در ارتباط با رفیق، در تاکسی و خیابان با افراد مختلف، همین‌طور تا شب موقع خواب مدّ نظر قرار دهید، بر این مسائل مرور کنید و اینها را بازیابی و ارزیابی کنید، ببینید چند درصد آن بر اساس علم و چند درصد آن بر اساس توهم بوده است؛ نسبت به توهم‌ها تصمیم بگیرید و اقدام کنید و نسبت به تخیلات بازیابی کنید. این معنای مراقبه است!

مراقبه یعنی درست فکر کردن، درست اندیشیدن، درست گفتن و کاری را درست انجام دادن. قرآن می‌گوید: ظنّ به‌هیچ‌وجه من‌الوجه کفایت از علم نمی‌کند.^۱

اسلام و امام صادق علیه‌السلام ما را به‌سوی علم حرکت می‌دهند. امام در اوّلین کلام به «عنوان بصری» می‌فرماید:

«یا ابا عبد الله! لیسَ العلمُ بالتَّعلمِ؛ علم به تعلّم نیست.» علم یعنی یقین و تعلّم یعنی یادگرفتن و فراگیری.

خدا مرحوم حاج هادی ابهری را رحمت کند، خدا در وجود ایشان به‌واسطه توسّلات و صدق نیت و خلوصی که داشت، نوری قرار داده بود. مرحوم آقا می‌فرمودند: «در قلب حاج هادی نوری است که ممیز بین حق و باطل است.» البته این نور شدّت و ضعف دارد. ایشان سواد نداشت، حتّی یک کلمه نمی‌توانست بخواند یا امضاء کند و به‌جای امضاء مُهر درست کرده بود ولی مرد زنده دلی بود.

---

^۱ سوره نجم (۵۳) آیه ۲۸؛ سوره یونس (۱۰) آیه ۳۶.

یک دفعه به او گفتم: حاج هادی! شب‌ها که به جلسات شاگردان مرحوم آقای انصاری می‌آیی، با این بی‌سوادی چطور آدرس را پیدا می‌کنی؟ گفت: وقتی از تاکسی پیاده می‌شوم بو می‌کشم، هر جا که بو می‌آید همان جا می‌روم. این علم است که البته مراتبی دارد.

دفعه دیگری از او سؤال کردم که: گفتی بو می‌کشم، امشب هم به این صورت آمدی؟
گفت: نه، امشب کبوتری در جلوی من راه افتاد، به هر طرف که رفت من هم به دنبال او حرکت کردم تا به بام این منزل نشست، من در زدم و در را باز کردند.

ایشان آدمی بود که کلک را از راست تشخیص می‌داد، خیلی هم رک بود و همین یکی از عیب‌هایش بود. دانشگاه ندیده بود، روانکاوی و روانشناسی هم نخوانده بود و تجربه علمی و بالینی هم نداشت. اما وقتی شخص صحبت می‌کرد، با همان اصطلاحاتی که مخصوص خودش بود به او می‌گفت: ای کلک! ای منافق!

روزی در مجلسی که مملو از اعظام و روحانیون سرشناس طهران بود شخصی از بستگان نزدیک ما که از مرحوم آقا بزرگ‌تر بود رو به حاج هادی ابهری می‌گوید: حاج آقا چُخ مُخلصیم! مرحوم حاج هادی در حضور همه، مثل مرحوم فلسفی و مرحوم سید احمد خوانساری در جواب می‌گوید: چُخ دروغ می‌گویی! بعد به او می‌گوید: ثابت کنم دروغ می‌گویی؟ که مرحوم آقا به او اشاره می‌کنند که سکوت کند.

می‌گفت: از میان علماء و مراجع در مرحوم سید عبدالهادی میلانی اخلاص هست و به مرحوم میلانی ارادت داشت و هر موقع به مشهد مشرف می‌شد در مجالس ایشان شرکت می‌کرد. مرحوم میلانی هم از ایشان در منزل خود پذیرایی می‌کرد و با او مأنوس بود.^۱

---

^۱ مرحوم علامه طباطبایی هم روی مرحوم آیت‌الله میلانی نظر داشتند. یادم هست که مرحوم علامه طباطبایی شب‌ها در صحن نو، پشت سر مرحوم آیت‌الله میلانی نماز می‌خواندند منتها در کنار می‌ایستادند. من خودم شخصاً از مرحوم علامه طباطبایی شنیدم که وقتی شخصی راجع به امر تقلید از ایشان سؤال کرد، گفتند: من آقای میلانی را در نظر دارم. مرحوم آقای میلانی مرد بزرگ و با اخلاص و با صفایی بود.

مسئله نور مسئله دیگری است. مرحوم حاج هادی ابهری افراد را می‌فهمید و تشخیص می‌داد و این تشخیص به واسطه نور در قلبش بود. او نگاه نمی‌کند به اینکه از دهان این شخص چه حرفی بیرون می‌آید، اصلاً حرف بزند یا نزند، هرچه می‌خواهد بگوید، از همان اوّل نگاه می‌کند و تشخیص می‌دهد. این نور در سعادت انسان مهم است.

این‌گونه افراد فریب نمی‌خورند و کسی نمی‌تواند آنها را با جمله‌سازی و کلمات شیرین و عبارتهای جذاب فریب دهد و گول بزند. یک ساعت نزد او حرف بزنی اصلاً حرفه‌ایت را نمی‌شنود که چه گفتی، از اوّل نگاه می‌کند ببیند راست می‌گویی و صادق هستی یا نه و صحبت تو تأثیری در تشخیص او نمی‌گذارد.

ما افراد بسیاری را دیدیم که دارای علوم متداول بودند و با فوت‌وفن‌های ظاهری آشنا بودند اما در مسائل حساس و حیاتی زندگی دچار نوسانات و انحرافات شدند و تزلزل‌هایی در آنها پیدا شد و از

مسیر حق که سرنوشت زندگی آنها را تعیین می‌کند،
کناره گرفتند. چرا که آن نور را نداشتند. کسی که آن
نور را دارد، آن نور زندگی او را جهت می‌دهد، ولی
کسی که آن نور را ندارد خدا نکند که بخواهد بر
اساس منویات و مشتتهیات نفسانی حرکتی را پیش
بگیرد، آن موقع است که خدا رحم کند که چگونه از
این ابزار و آلات و وسایل و علوم متداول برای
توجیه مرام خود کمک می‌گیرد و ممکن است دنیایی
را به فساد بکشاند.

امام صادق به «عنوان بصری» می‌فرماید:

«هُوَ نَوْرٌ يَقَعُ فِي قَلْبِ مَنْ يَرِيْدُ اللّٰهَ تَعَالٰى اِنْ يَهْدِيْهِ؛

کسی را که خدا می‌خواهد هدایتش کند این نور را
در قلب او قرار می‌دهد» ولی آن کسی را که خدا
نمی‌خواهد هدایت کند آن نور را در قلب او قرار
نمی‌دهد، او توجیه می‌کند. من در تجربه شخصی
خودم در ارتباط با بسیاری از افراد، دیدم که اینها
گرچه دارای معلوماتی بودند ولی چون آن نور را
نداشتند یا نور کافی نبود، نتوانستند استفاده کافی و
شافی را از زندگی و بار علمی خودشان ببرند.
افرادی که به واسطه بعضی مسائلی که مشاهده
می‌کنند در دام بعضی از جریانات می‌افتند آن نور را

ندارند و نمی‌توانند خلاف را از صحیح تشخیص دهند و گرفتار می‌شوند. انسان یا باید نور داشته باشد یا حداقل با شخص خیری در ارتباط باشد.

من حدوداً هشت ساله بودم که در سفری بعد از پانزده خرداد سنه چهل و دو به اتفاق مرحوم والد، به مشهد مشرف شدیم و یکی از آقایان طهران هم مشرف بودند. آن موقع مرحوم آقا رضوان الله علیه هنوز کم‌وبیش با بعضی از جریانات و افراد وابسته به وقایع سنه چهل و دو من جمله آقای مطهری ارتباط داشتند و مسائل را تعقیب می‌کردند و در بعضی از جلسات شرکت می‌کردند. اغلب جلسات اینها بعد از نیمه شب برگزار می‌شد. من آن موقع مطالبی را درباره مسائل انقلاب می‌فهمیدم و احساس می‌کردم. به دنبال این قضیه مجلسی در مشهد منزل حجّة الاسلام آقای واعظ زاده خراسانی منعقد شد و مرحوم آقای مطهری از آقا تقاضا کردند که در این مجلس شرکت کنند.^۱ صحبت در آن مجلس،

---

^۱ افراد شرکت کننده در آن مجلس جناب آقای واعظ زاده بود، دیگری مرحوم آقای مطهری و شخصی به نام آقای طاهر احمد زاده بود که مدتی هم بعد از انقلاب بعضی از مناصب دولتی را داشت، دیگری آقای محمدتقی

پیرامون کیفیت بیان معارف و تربیت مردم و تزریق فرهنگ اسلامی به دنبال انقلابی بود که در سال چهل و دو انجام شده بود که حالا ما مردم را چطور تربیت کنیم؟ چه مبانی و مسائلی را با مردم مطرح کنیم و چه آمادگی‌هایی به مردم بدهیم؟ حتی گاهی صحبت اینها به داد و فریاد هم کشید و مرحوم آقا صدایشان بلند شد. در میان اینها کسی که با ایشان در افتاده بود و مطالب ایشان را قبول نمی‌کرد آقای محمدتقی شریعتی بود.

مجلس تمام شد و ایشان به مسافرخانه آمدند. شخصی که از آقایان طهران بود نیامد، تب داشت و در همان مسافرخانه‌ای که ما بودیم استراحت می‌کرد. از ایشان سؤال کرد: شما این مجلس را چگونه یافتید؟ ایشان گزارش اجمالی از قضیه دادند و بعد فرمودند: از این آقا هیچ خوشم نیامد!

این قضیه گذشت، تا اینکه چند ماه بعد مجلس ختمی در مسجد ارک طهران تشکیل شده بود که مرحوم آقا هم در آن مجلس شرکت کرده بودند؛

شریعتی، پدر علی شریعتی و بعضی از افراد دیگر بودند.

ایشان در یک طرف مجلس بودند و مرحوم آقای مطهری هم درست نقطه مقابل، در طرف دیگر نشسته بودند. وقتی که مجلس تمام می‌شود آقای مطهری طول مسجد را طی می‌کنند و نزد ایشان می‌آیند و می‌گویند: آقا! این شخص به طهران آمده و اگر تمایل داشته باشید ما به اتفاق از ایشان دیدن کنیم. مرحوم آقا به آقای مطهری می‌فرمایند: خیر، بنده تمایلی برای دیدن ایشان ندارم.

آقای مطهری خیلی متغیر می‌شوند و بعد از مکثی به آقا اظهار می‌کنند: پس اگر اجازه بدهید ما به اتفاق ایشان منزل شما بیاییم.

ایشان می‌فرمایند: خیر، به این هم تمایل ندارم. ایشان خیلی متلوّن و متغیر می‌شوند و خدا حافظی می‌کنند و مسئله منتفی می‌شود.

هفده سال از این قضیه گذشت یک روز یکی از آشنایان که با مرحوم آقای مطهری مراوده و جلساتی داشت، منزل مرحوم آقا آمد و من هم نشسته بودم. به مرحوم آقا گفتم:

دیروز منزل آقای مطهری بودم، از جریاناتی که

در حسینیه ارشاد اتفاق افتاده و از مسائلی که آنجا گذشته است صحبت به میان آمد.^۱

آقای مطهری مطلبی را به مناسبت روایت «المؤمن کیس»^۲ و روایت «لَیْسَ الْعِلْمُ بِالتَّعَلُّمِ، إِنَّمَا هُوَ نُورٌ یَقَعُ فِی قَلْبٍ مَن یریدُ اللهُ تَبَارکَ وَ تَعَالَى أَنْ یرِدهُ»^۳ بیان می کرد و گفت: علم به واسطه تعلّم نیست، ذکاء و کیاستی که در مؤمن هست راه و مسیر او را روشن و طریق او را واضح می کند، و او را از مهالک نجات می دهد. در این زمینه بحث ادامه یافت و بعد ایشان گفت: من جریانی از آقای طهرانی برای شما نقل کنم....

و مطلبی را که من خدمتتان عرض کردم برای این

---

^۱ مرحوم آقای مطهری با علی شریعتی اختلافاتی پیدا کرده بودند که به دنبال این اختلافات مرحوم آقای مطهری حسینیه ارشاد را ترک کردند و نرفتند و من در جریان صحبت های سرّی و خصوصی مرحوم آقا با آقای مطهری بودم که ایشان به آقای مطهری فرمودند: «این حسینیه ارشاد نیست، بلکه عَمَرِیه اضلال است.»

مرحوم آقای مطهری حسینیه ارشاد را به طور کلی ترک کردند و بعد از این جریان ارتباط ایشان با مرحوم آقا تقویت شد، یعنی هفته ای یک مرتبه به دیدن ایشان می آمدند.

^۲ غرر الحکم، ص ۴۴؛ عیون الحکم، ص ۳۰؛ جامع الأخبار (للشعیری)، ص ۸۵؛ الدعوات (للراوندی)، ص ۳۹.

^۳ بحار الأنوار، ج ۱، ص ۲۲۵.

* جهت اطلاع بیشتر راجع به این مطلب به "اسرار ملکوت، ج ۲، ص ۳۴-۳۹" رجوع شود.

شخص نقل کرده بود و ادامه داد:

بعد آقای مطهری گفت: وقتی که ایشان در مسجد ارک جواب سر بالا به من دادند و حتی حاضر نشدند که در منزل با محمدتقی شریعتی، خدمت ایشان برسیم، سال‌ها در فکر بودم که چرا آقای طهرانی این‌طور برخورد کردند و بعد از گذشت هفده سال اخیراً متوجه شدم که حق با آقای طهرانی بوده و من الان به مطلبی رسیده‌ام که این مرد از انحراف آن شخص دیده بودند.^۱

آقای مطهری رحمة الله عليه مرد بزرگی بود و در علم ایشان کسی شک ندارد، ولی صحبت و مسئله چیز دیگری است؛ مرحوم آقای مطهری به مبانی فلسفی، عرفانی، فقهی و تفسیری وارد بود. به عبارت دیگر ایشان، جامع بود و کتابهای ایشان برای هر قشری مفید است، اینها همه به جای خود محفوظ ولی نور چیز دیگری است؛ یعنی تشخیص بین حق و باطل، مسئله‌ای است که فقط از عهده علم ظاهری و یادگیری بعضی از اصطلاحات و عبارات

---

^۱ رجوع شود به "اسرار ملکوت، ج ۲، ص ۳۲-۳۴".

و مبانی به دست نمی آید و به مطلب دیگر هم احتیاج دارد.

امام صادق علیه السلام می فرماید:

«تَجِدُ الرَّجُلَ يَتَكَلَّمُ لَا يَخْطِئُ بِلَامٍ وَلَا وَائٍ خَطِيبًا

مَصْعَقًا وَقَلْبُهُ أَشَدُّ ظُلْمَةً مِنَ اللَّيْلِ الْمُظْلَمِ وَتَجِدُ الرَّجُلَ

لَا يَسْتَطِيعُ يَعْبُرُ مِمَّا فِي قَلْبِهِ بِلِسَانِهِ وَقَلْبُهُ يَزْهَرُ كَمَا يَزْهَرُ

الْمِصْبَاحُ؛^۱ مردی را می بینی خطیب است و مُصْعِق،

یعنی در بیان عبارات استیلاء و تسلط بسیار دارد و یک

لام و واو در صحبتش اشتباه نیست ولی دلش مانند

شب ظلمانی تاریک است و شخص دیگری را می یابی

که نمی تواند مافی الضمیر خودش را بیان کند و قدرت

بیان و تکلم ندارد ولی دلش مانند چراغ روشن است.»

---

^۱ الکافی، ج ۴، ص ۲۱۰؛ الکافی، ج ۲، ص ۴۲۲:

عَنْ عَمْرِو عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ: قَالَ:

لَنَا ذَاتَ يَوْمٍ: تَجِدُ الرَّجُلَ لَا يَخْطِئُ بِلَامٍ وَلَا وَائٍ خَطِيبًا

مِصْقَعًا وَقَلْبُهُ أَشَدُّ ظُلْمَةً مِنَ اللَّيْلِ الْمُظْلَمِ وَتَجِدُ

الرَّجُلَ لَا يَسْتَطِيعُ يَعْبُرُ عَمَّا فِي قَلْبِهِ بِلِسَانِهِ وَقَلْبُهُ يَزْهَرُ

كَمَا يَزْهَرُ الْمِصْبَاحُ.

بعضی در پروراندن مطالب حذاقت دارند و اگر مطلبی را به آنها بدهید که من باب مثال راجع به دروغ، عدالت یا نفاق صحبت کند مثال‌ها و حکایات زیبا بیان می‌کنند و اگر دو ساعت هم حرف بزنند انسان اصلاً خسته نمی‌شود و یک لام و یک واو در صحبتشان اشتباه یا تکرار نمی‌شود. اگر شخصی یک جمله را در یک ساعت دو بار تکرار نکند می‌گویند خیلی بلاغت دارد. مسئله بلاغت و صحبت و ایراد مطالب، با دل پاک و صاف و نورانی دو تاست و ارتباطی با هم ندارند.

بعضی از سیاستمداران و حکام با صحبت خودشان چنان تحوّل ایجاد می‌کردند که تمام افراد را منقلب می‌کردند. می‌گویند وقتی که هیتلر دو سه ساعت صحبت می‌کرد تمام افراد شیفته او می‌شدند و خود را برای جان فشانی به هر جهت آماده می‌کردند.

در روایت داریم بعضی از اقسام صحبت، سحر است: «وَإِنَّ مِنَْ الْبَيَانِ لِسِحْرًا».^۱ سحر این است که

---

^۱ من لایحضره الفقیه، ج ۴، ص ۳۷۹.

شما قوای درّاکه شخص را تحت تسخیر قوای
تخیلی خودتان در بیاورید به طوری که دیگر نتواند
فکر و تعقل کند و فکرش را به کار بیندازد، یعنی حق
را به جای باطل و باطل را به جای حق تلبیس و عوض
کنید. بیان هم، همین طور است؛ بعضی از اقسام بیان
که در آن بلاغت و شیوایی به اوج می رسد چنان فرد
را مجذوب می کند که قوه درّاکه او را می گیرد و پس
از جذب شدن، نمی تواند اصلاً درست فکر کند.

شخص دیگری قدرت بیان ندارد ولی دلش مانند
چراغ روشن است. این همان «العلم نور» است.
قلبش درخشندگی دارد و می تواند حق را از باطل
تشخیص بدهد.

امیدواریم خداوند متعال ضمیر ما را به ایمان و
نور هدایت منور کند و از آنچه موجب تشویش و
اضطراب و تزلزل در ثبات قدم ماست دور کند.
خودش دست ما را بگیرد و ما را هم از نور هدایتی
که تمام بزرگان و اولیاء خودش را منور به آن نور
کرده است بی نصیب نگرداند.

اللّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ